

עם "הפרדגו":

באוסטריה-אונגריה:

לשנה: 15.50 קראנען, לחצי שנה: 7.75 קראנען, לרבע שנה: 3.90 קראנען.

ברוסיה:

לשנה: 6 רויב, לחצי שנה: 3 רויב, לרבע שנה 1.50.

בשאר ארצות:

באשכנז לשנה: 18 מארק, באנגליה לשנה: 12 שילינג, בשאר

ארצות לשנה: 17 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 16 פֿרנק,

בעד הלוף האדריסה 20 קאפ.

מחיר מודעות: בעד כל שורה קטנה פטיט 38 ה' 15 ק'.

תנאי החתימה.

באוסטריה-אונגריה:

לשנה: 10.50 קראנען, לחצי שנה: 5.25 קראנען, לרבע שנה: 2.70 קראנען.

ברוסיה:

לשנה: 4 רויב, לחצי שנה: 2 רויב, לרבע שנה: 1 רויב.

בשאר ארצות:

באשכנז לשנה: 9 מארק, באנגליה לשנה: 8 שילינג, בשאר ארצות

לשנה: 11 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 10 פֿרנק,

מחיר כל נומר 10 קאפ, 25 העללער.

Krakau, 18 Februar (5 Februar) 1903.

גליון יח.

קרקו, יום ד', כ"א שבט תרס"ג.

הקבן: * (שיר), יצחק י. קצנבלסון. — פירות של חמשה עשר (ספור, סוף), יהודה שטיינברג. — התנין והקאת (ציור), עפי שפכט. — משלי לפונטיין: משל יב: השועל והחסירה (עם ציור), הרגום ש. ל. גרהון. — תאטר טריוונטי בארץ סין (ציור). — הנערה הנכורה (ספור, סוף), פ. די אמיצים, הרגום י. שף. — חדשות. — ידיעות שונות. — מודעה.

הרן לנשק לי ולא יזתה
לחדר משכבי באתם? —

או בדתם פה משה —
קני זתה משמי רמה.
ועל בנפי אורכם תאמרו
לשאת גם את נפשי שמה? —

יצחק י. קצנבלסון.

זמרת

ועוד טרם קויתי לאורה —
ולנה עוד טרם יחלתי —
וכבר קרני שמש בחלונני.
הו, אשר אשר לא פללתי!
בהמון חוגג, זפים, בהירים,
קני זתה, קני באתם! —

פרות של חמשה עשר.

(ספ"ח).

© © ©

(ס"ה).

כי רוח אלהים היה בקרב הנביא הזה; והמכשפים, אשר לא ידעו את האלהים, אמרו: אין זאת, כי אם בלע האיש שתי אבנים קטנות, אחת מזה גרזים ואחת מזה עיבל, ועל פן גדול פהו פל-כף לברכה ולקללה.

שמע ערבי אחד את דברי המכשפים, ויאמר אל לבו: הבה אארכה נא לנביא ביער, ואהרננו; או אוציא את האבנים מתוכו ואבלען, והייתי נביא הזה לברך ולקלל כלבני. ואני אמפר את ברכותי ואת קללותי ככסף, ואצבר לי הון רב. או יתחתן בי המלך, ויתן לי את בתו — פלת הנביא — לאשה.

ואז היה ערב ראש השנה לאילנות; והנביא עמד אז בתוך היער השקוע בשנתו, והתפלל עליו, כי תהי השנה הבאה שנה טובה ומברכה, שנה שפרותיה מתוקים וקרדמותיה קהים, ויהי כאשר הביט הנביא על העצים — וימס הכפור והשלג מעליהם, הענפים התחילו זולגים דמעות, ולח העצים התחיל סובב בעורקיהם במרוצה, ויתעורר היער מתרדמתו, ויבט משתומם:

— האמנם הגיעו ימי האביב? — התלחשו הענפים הערומים. — ראש השנה היום. — לחיש להם הנביא — הפנוי ואברככם! או אמר הנביא לברך את היער ברכה, אשר לא שמעו עוד העצים מעולם; והענפים הרבים כבר הרינישו את מחשבתו של הנביא, והתחילו רועדים משמחה.

אך פריע זה הניף עליו הערבי הרוצח את חרבו. הנביא לא הספיק לבטא את ברכתו.

והערבי האכזר הפש בקרב המת את האבנים, אשר אמרו המכשפים, ולא מצא; ויקצף מאד, וישבע לעשות בהם נקמות. ועץ אחד עמד שם על באר מים חיים, ויחפר בור תחת העץ, ויקבר שם את הנביא.

ויהי כאשר הגיעו ימי האביב, וישאו ענפי העץ מימין — פרות מתוקים, אשר אם טעם מהם איש חולה וכואב ושב לאיתנו, ויהי כריא ושלם; וענפי העץ אשר משמאל נשאו פרות יפים, נחמדים למראה, אשר אם ראם איש, לא יכל להתאפק לבלי אכל מהם; אבל אם אכל מהם, חלה ונמת.

אחרי בצלאל עלה הגורל על אלישע הנתום והוא מספר: — היה הנה נביא בישראל; ויהי הנביא איש אלהים קדוש מאד, והנה כאשר האיר הנביא פניו לאיש וצחק לו — ויהי האיש שהוא מברך כל ימי חייו, וישמח ויצחק תמיד, ולא ידע מה זה בכי.

ואם הראה לאיש פנים זועפים, והיה האיש אמלל ונדכה וזוכה כל ימיו, ולא ידע עוד מה הוא צחוק ער יום מותו.

ויהיו רבים אזהביו ומכבודו, כי חזו לראות את פניו הצוחקים — והיו מאשרים כל ימיהם; ורבים היו אויביו, אשר ראו ממנו, פן יראם פנים זועפים, והיו אמללים כל הימים; ויהיו כל בני האדם או רודפים אחריו או בורחים מפניו.

ואהב הנביא הוא להתרחק לפעמים מבני האדם ולהסתתר ביער, כי ידע הנביא לשון העצים וישפת-הרח של השושנים, שמע מרוצת הלח בעורקי הצמחים, ובהן בעיניו את גדול הענפים וצמיחת העלים שבבל רגע ורגע.

גם בין עצי היער היו רבים אשר אהבהו, כי יש אשר נשא עיניו אל אילן אחד ואמר: "אילן, אילן, ברפת אלהים עליך!" ועשה האילן פרות מתוקים תמיד בקיץ ובהרף; ועצים רבים יראי מפניו, כי יש אשר נתן עיניו בעין אחר, ואמר: "פנה מקום לצעירים ומזוכים ממך!" והתחילו עליו נוקלים, ענפיו מתפוצים ומתיבשים, ושרישו רקב באדמה, ויונקים מעננים עליו על מקומו.

והעיר, אשר ישב בה הנביא היתה בימת הארץ אשר שכן בה המלך; ולמלך בת יהודה, נחמדה וישרה, ותאהב בת המלך הטובה את הנביא הקדוש, והוא גם הוא אהבה; אבל הנביא נשבע, כי לא יבנה לו בית ולא ישא לו אשה, עד אשר יחפף את כל בני האדם לצדיקים וישרים.

ויתן הנביא לבלתו לבת המלך יונה אחת, אשר היתה הציוה לבנה פושג, והציוה אדמה בדם; וסמן זה מסר לה: אם תהפך היונה פלה לבנה, ויבעת, פי קמתי את שביעתי, פי נהפכו כל הרשעים לצדיקים, ואז אבא להג הן חתנתני.

וירפאו חולים רבים, וימיתו בריאים רבים; ויהי העין לפלא. וישוהו רבים בעין הנפלא הזה, ולא ידעו פשר הדבר: אוף וכל עין לשאת על ענפיו חיים ימות יחד?

ואולם לו היה לעין פה ולשון, פי אז ספר לכל את המכאונים הרבים, אשר הוא מרגיש. פי רוח האלחים, אשר שבן בקרב הנביא להזיח את בני האדם, יצק בו ברפות וקללות גם יחד ואינו יכל להוציאן, בלתי אם על ידי פרי חיים ופרי מות; ואולם רב יתר מאשר הוציא בפריו, הכיל העין בקרבו פנימה, עד אשר החלה קלפתו להבקע.

אף העצים אלמים הם; וגם אם תניף עליהם ברזל, לא יגעו ולא יזועו מפהר; ואם גם תשלח קרדם בכטנם, לא יאנקו; ואם דעו לכם, פי קשה מאד הדומיה לעצים האמללים, ומאשר הוא האדם, שהוא יכול להאנה ולהקל מעט את צערו.

הצפרים המזונות אף הנה מבינות את דומית העצים, והנה השתתפו בצערו של העין האמלל; ובבקר-בבקר עפו ותעמדה על גג בית הערבי הרוצח, ותקללנה את שם האכזר, ותעריבנה שם הזכרה לנישמת הנביא.

ובת המלך קמה בבקר יום החמישה עשר ביטבט, ותרא והנה הינה נהפכה פלה אדמה כדם, ותתחלחל מאד, ותקם ותפתח את דלת הדרה, ותשלח את היונה מאמה; פי ידעה בת המלך, פי לא תעוף היונה, בלתי אם אל הנביא; והיתה לו לאות, פי מבקשת היא אותו שיבא אל ביתה.

והיונה עפה ותתהבר ליתר הצפרים, אשר ספרו לה את דבר הרצח, ותעמד עמן יחד על גג הערבי לקלל את שמו ולזעק עליו המם.

ויהי בראות בת המלך, פי לא יטבה היונה אליה, וגם הנביא לא בא — ותקם ותצא אל הרחוב, ותלך ותעפר על בית הערבי, ותרא את יונתה עומדת על הגג בין לחקת צפרים גדולה, והנה מעוררות ועקת שבר ויללה. או הבינה, פי יד הערבי בדבר, ותצו לאסרו בזיקים, ולשימו בבית האסורים.

והערבי הודה על פישעו, גם הראה את המקום, אשר קבר שם את הנביא, או ברתו את העין, ויעשו ממנו תליה ויתלו עליה את הרוצח.

ואת עצמות הנביא לקחו וקברו אותן בקברת ישראל, ואולם בת המלך מאנה להתנחם ותתאבל עליו כל הימים, ותשא אלמנה, ולא היתה לאיש כל ימי חייה. —

הנערים הקרישו רגעי מספר, וחשבו מחשבות על אדות הספור, אשר שמעו. צד הנה להם, שהמעשיה נגמרה גל-כף מהר; שהערבי לא נענש בענש יותר גדול מחליה; וישנביא לא שב אחר פן לתהיה, פי אז הלא יכלה המעשיה להמשך יותר ויותר. אף ביותר היה צד להם, על פת המלך אשר נשארה אלמנה, ותינה — גלה אדמה.

כלם נאנחו יחד, ואחרי כן התנחמו, ויתני עיניהם בצער השלישי, לספר להם את ספורו.

אבל הנער ההוא קמט את מצחו, ותעביר בזכרונו את כל המעשיות אשר ידע; אף לא מצא בהן אף אחת, שיש בה מהחמישה עשר". יודע הוא מעשיות בשני אחים, שאחד היה עני והשני עשיר, בעבד ומלך, וגם בבית-מלכה, אשר בנתה לה בקסמיה דביר של שיש בין השמים והארץ, — יודע הוא מעשיות גם על הגיהנום ונגן העדן — אבל אין בכל אלו המעשיות לא אילנות, ואפילו פרה או שושנה אחת, ואף לא צפור אחת. רק את העורב ואת היונה הוא יודע עוד, מעת שישלחם נח מתוף התבה; אבל זה אינה מעשיה, והו פשוט "המש" — ויהי הנער יושב וחושב והנערים עומדים מהרשים ומתנים לספורו; והנה שמואל המלמד מרבר מתוף ענן העשן היצא ממקרתו.

נערי! התשתתפו עמי בפרות חמישה עשר? גם לי אין פרטה לקנות פרות, ואני רוצה למלא חובת היום במעשיה — כמזכום; החפצים אתם ברבכם לשתף?

— חפצים, חפצים אננו — קראו כלם פה אחד. הרבי קם וישב על מקומו, והנערים ישבו לנגדו פחצי גרן עגלה, וכמעט שצערו כנשימתם, לבל יפריעו את הרבי בספורו. והרבי מספר:

— אוצר נחמד היה צפון בצורנו של שלמה הנקן. תרמיל מלא עפר הקדש מארץ ישראל, ששלח לו אביו מספריה.

ואוצר נחמד היה גם לאביגדור בנו הקטן; זה היה תרצן של תמר, שנסאף לו מפרות חמישה עשר. כל הנערים אכלו את פרותיהם, ואת הנרענים זרקו; והוא — רק תמרה אחת עלתה בחלקו, ולא נתנהו לבנו לזרק את התרצן:

— הלא העין, אשר גמל את התמרה הזאת, יצא מתרצן כזה! והתרצן ההוא גדל על עין, ושגם הוא יצא מתרצן פתרצני!

— ומה אם חרוב, שפרותיו אינם פל-כף מתוקים, אינו נתן פרות עד שבעים שנה — תמר, שפרותיו מתוקים, על אחת כמה וכמה!

— ואם לשבעים שנה הוא מתחיל לתת פרות, הרי הוא חי בנדאי אלף שנים!

— קרוב הדבר, שתרצני-שלי הוא נכדו של עין, אשר היה לפני אלפי שנים בסביבות ירושלים!

— מן העין ההוא, מוקנו של תרצני, היו מביאים בפירות לירושלים!

— מן העין ההוא לקחו לילבים והקיפו את המזבח! — העין ההוא ידע את ימיהו, את ישעיהו, את שלמה וישלמית, ואולי זה היה תמר בדבורה!

ובחשבו את המחשבות האלה, סחר ורחב לבבו, ונמלא רגישו קדש לתרצנו. נדמה לו, שהאבות, הנביאים, המלכים — כל דורו של התנ"ך שלח לו את זה כמתנה! לו — לאביגדור בן שלמה הקטן!

וישמד הנער את תרצנו מכל משמר; ופעם אחת באה מחשבה בלבבו:

מעולמי, מבפני הרצני? אפר נתח לי, אבל שמש ושמים, שמשו שלי ושמי שלי — היכן? הם? והציץ היה באמת עצב, ואלו נתן לו פה ולשון, היה צועק ואומר: קני שמש וישרים תן לי! קני שמשך הם עקומים, קרירים, מזיפים, הם סרים הנה כמתננבים, נכאים בהחבא! ויצמער הנער הפזב בצרתו של הציץ האמלל, ויצר לו עד להתחלות; פעמים רבות אמר לשבד את העציץ ולהציל את הנטע האמלל מצער עולמי, אף לכבו לא נתנדו לעשות את הקבר הזה. אהבה, אהבה — נחם את נפשו — הן רואה אני, שלא קמל עודו אם לא קמל עד עתה — עוד היה יהיה!

וימים עברו וירחים הלפני הציץ לא גדל בהם האביב, ולא קמל מקד החרף, על עמדו ועמד, בין פה הניעו ימי הנבה, שלמה הזקן שב מבית התפלה וסדר את גרו על החלון, שעמד שם העציץ, הוא ברך את שלש ברכותיו, והעלה את גר המפני הראשון, ויהי באשר העלה הנר את שלהבתו — ויהם לציץ; וירא הנער, לשמחת לבבו, כי הציץ פלו הפך ירק, וכמדרמה, שהוא צומח ועולה. בלילה השני נכה מעט יותר, בלילה השלישי נדמה כמו זקף קומתו; בלילה הרביעי התפתחו יעני עלים רכים, יפים, עליונים ודבוקים יחד; בלילה החמישי התפרד התאומים ופנה מקום ליוני-עלים חדש; בלילה השישי נראה בד זק; בלילה השביעי הוסיף על נדו, ובליל השמיני נראה לעיניו תמונת עין קטן, ישר, השיט לעלות השמימה.

הרבה הצטער הנער, על שלא קבעו המפנים יותר מימנות ימי הנבה; אף התנחם בתקוה לימי הנבה של הישנה הבאה, ראה הנער, כי לא שמש ולא מים יהיו את הצמח הזה; אור נרות חנכה דרוש לו, — ויהפך.

שמואל המלמד הפסיק את ספורו ומחה מעינו רסיסים לחים ועגילים, בעין דמעות:

— זהו מעשן מקשרתי, פאר הרבי לתלמידיו סבת הרסיסים: העשן, העשן, — היא מכלה את עיני!

— סופו של הצמח, — הוסיף הרבי — אינו יודע, יש בו הרבה נסחאות; אבל הפל אומרים, שהצמח הוא נמצא גם היום באיזה בית מבתי ישראל, הוא עובר בירושה מדור לדור, והולך וגדל מהנבה לחנכה, עתיד עין זה לישאת פרות, אז לא יספיק לו עוד העציץ.

— ומה יעשה בו אז? — שאלו התלמידים פה אחד.

— אז? מה לעשות? נסע לארץ ישראל, ונטעוהו אצל

התמר ה"קן" שלו!

הנערים נאנחו מרב ענג, ויהיו שמחים כאלו אבל איש-איש

מהם קב הריבין בחלקו:

י הוֹדָה יִשְׁמַנְבֶּרְג.

(1) איה.

— הבה אקח מעט מעפר ארץ-ישראל, אשר בתרמולו של אבי, ואשימו בעציץ⁽¹⁾, ואצפן שם את הרצני, מעפר אחר לא יצמחו עצי ארץ ישראל, אבל נראה מה יצא מן החרץ, פשיחה טמון בעפרו-שלו!

ידוע ידע הנער, כי אף אם יעלה צמח מן החרץ, לא יזכה לאכל מפרו, כי מי יודע כמה שנים תעברנה, עד שיתן פרות, אבל לא הפרות היו דרושים לו: פרות יכול הוא לקנות בחנות, הפין היה נקנה לראות מהרצנו עין, שיהיה נדו של זה, שהיו מביאים ממנו בפירים.

ובאשר זמם בן עשה: הלך ומצא עציץ אשר ישמה בו אחותו פרחים מזיפים.

— מה זה פרחים מזיפים? שאל נער אחר.

— מזיפים הם אלה, שאינם צומחים ממקורם, והם מעשי ידי אדם: לוקחים חוטי ברזל, ורוקמים עליהם חוטי צמר ומשי צבועים בצבע הפרחים, אבל לצבע הפרחים האמתים לא הניעה מפני שאין בהם חיים, אלו הם מזיפים.

ויעקר הנער את הפרחים המזיפים, וישפך את העפר מתוף העציץ, וישם בו את עפר הקדש ואת החרץ, ויהפך מיום ליום לראות ציץ עולה מהרצנו, אבל הציץ אינו עולה.

— ולא חשף הנער פל עמל מנפשו: העמידו נגד השמש, הרטיבו פעמים ביום — לישוא! עפר הקדש עוצר את פהו בקרבו על אדמת נפר.

בין פה עברו ימים רבים, ויום "חמשה עשר בשבט" הניע: הנער היה הולה ביום ההוא, ולא הלך החרדה, וישב בביתו על יד עציצו לאכל את פרותיו.

ויהי אחרי גמרו לאכל את פרותיו, ויברך אחריהם ברכה אהזנה, ובאשר סים "על הארץ ועל פרי הארץ" — הביט על עציצו בהסח הדעת⁽²⁾, וירא והנה ציץ ירוק מציץ ועולה.

לשמחתו לא היה נביל, היום ההוא היה אצלו באמת יום חג, חג גדול ונפלא! לא כנערים אחרים, השמחים בו בפרות שהם אוכלים עכשיו⁽³⁾, ולא כגדולים, שהיום הזה חג זקרון הוא להם למים עברו, עת כל פרות ארץ ישראל היו שלנו — שמחת הנער אבגדור היתה שמחת העתיד! התבינה בני? הוא קנה, שלעתיד יגדל העין יותר ויותר, ואחרי שנים רבות — מי יודע? אוילי יתן פרות, — פודאי יתן פרות.

אף שמחתו עברה מהר, כי אחרי עבר ירחי מספר, ראה שהציץ הרך עומד בקטנו, וכמו הוא מתחיל לנבל.

קשה היה עליו להביט על הציץ האמלל: דומה היה שהצמח הרך עצב, וכאלו אומר: למה זה הרגתני וחוציאני

(1) כלי ששמים בו עפר ונוטעים בו פרחים רצומחים בכית.

(2) כלי כונה לרבר, עתה.

הסנון והקצת (פליקן) - (עפי' שפכט).

משלי לפונטיין.

משל שלשה עשר.

~

השוּעַל והחִסְדָּה.

(כי קמץ מר שועל כמענו).
 ולפניו ולפני האורחת
 אך הניש מעט מרק בצלחת.
 חסידה אז רעבה
 ומרק מהדאחבה !

מר שועל עשה לו סעודה.
 כי הזמין אל נוחו אורחת כבודה.
 הלא היא חסידה הדודה ;
 ואולם הכרה לכבודה
 לא היטה מלאה רשן ננחת.

הן אינם מקפידים
 בקטנות כמו אלה.
 וכעת הצהררים
 נשא חיש הרגלים
 עד מעון חסידה
 הודידה.
 והוא בא ויברכה ויהלל טוב טעמה.
 כי ראה מאכלים שם כמה וכמה.
 מעדנים פלאי פלא :
 בשר נא ומבשול גם צלי.

אך לשוא התנדפקה בכדי חרטומה
 על שולי הצלחת שמוחה.
 כי מפל עמלה לא נשאה מאומה ;
 מר שועל אך ישב במנוחה
 וילקק וילקק בלשונו
 עד בלתי השאיר לה אף מפה.
 ותשמר חסידה הרבר בלבה.
 ולמחר קראה לו לארחת הצהררים.
 "בכל חפץ לפי" -- לה ענה מר שועל בחבה --
 "בין אחים וידידים

ותוצא ותאכל מערבניה;
 מר שועל אך יושב -- ומביט הוא אליה,
 ונפשו דריקה ענומה.
 כי צר פי הבקבוק מהכיל את אפו
 ומבוא בו כפו.
 כה ישב והביט והריח עד בוש
 ונכוב בטן, אבל וחפוי ראש
 נדחה חיש אל נוו
 ואזניו לו כרוחות וסרום ונבו.
 ש. ל. גרדון.

צלי צפרדע וצלי האפרח
 וירח וישבר מריחם הניחות;
 והוא רעב אזו רעב עד לחלי.
 (ווי מחלה נושנה,
 שדבקה בשועל זה ימים על שנה.)
 והנה כבר ערוך השלחן במעדנים
 וכרותים לנתחים הם קטנים
 ושומים בבקבוקים עמקים
 בעלי צנארים מאד צרים וארבים.
 חסידה שם שלחה סרטומה

תאטר מריונטי בארץ סין.

על הבמה שתי כפות--מתנועעות, הנקראות מריונטות, על שם ממציאן האיטלקי מריוני, נלקחמות
 אשה ברעותה, סיני אחד מהלל בחליל, ומסביב קהל הרואים.

✻ הנערה הנבורה ✻

מאת

פרננדו די אמיצ'וס.

(סיף).

ופרינה התעטפה באהדתה. לקחה את הפנס בידה ותצא מהר החוצה. כעבר חמשה רגעים שבה הביתה והיא נרעשה מאד.

— הנה הנשר נהרס! — קראה בבחלה ותמהר ותדלק נר בפנס ששבה בחוץ ותקח את החצוצרה משל הקור.

— אהה! אל אלהים גדולים! מה לעשות עתה? — קראה האם בתדהה. — הן רבבת מהירה היא זו; היא ממחרת לרוץ בכרך.

— הגה הבינותי לי את הפנס האדם.

— איש לא יראהו בליל שלג וכער בנה.

— אתקע בחצוצרה!

— בליל הרוח לא ישמע קולו, בתי; התובלי לתקע בקול גדול? אהה! אסון נורא קרנו!

— יי יוסף לי כח ואמץ. ואני אתקע בקול גדול עד אשר ישמעו. הנה אמי חמדתי האובל לעשות אחרת?

והנערה מהרה לצאת מן הבית ותמהר לקראת הרבבת.

הרוח תקרה נשבה בפניה בחמה ענה ותכס את עיניה בפתותי שלג רבות; ופרינה אמצה את שארית בחה ותדען הלאה הראה לקראת הרבבת. אך שאלה אחת לא נתנה לה מנות: השאלה אם יראה מנהל הרבבת את האות המכשור רעה? תעמד על המצפה בליל שלג וסופה בנה? הגה היא שומעת מרחוק קול שריקת תקפור ולבה דופק בקרבה ברכ בנה. כל דמה קפא בעורקיה לזכר הרעיון הנורא. כי כל הרבבת הארבה הזאת עם כל נוסעיה הרבים יכולים לרדת מהר תיים שאולה. הגה הרבבת

— טוב הדבר — אמר המפקח — אנכי אשתדל למוכתבן בכל אשר אוכל; אך מספקני מאד אם תוכלנה לעשות את עבודתכן זאת בלי עזרת נכר. על כן איני מקטיחכן דבר אל נכון.

מאז חיתה האלמנה בפחד ובדאגה. ותחרד יום יום פן יבאו פתאם ויגרשוה ממעונה השלי. ואז תצטרך לחזר על פתחי נדיבים לבקש פת לחם. ופרינה הפליאה לעשות בימים האלה; היא הספיקה לבוא אל בית הספר בשעות שבין רבבת לרבבת, ובזמן הראוי עמדה תבן על משמרתה ותשגח על המסלה בהריוצות רבה.

והיה היום באחד מימי נבמבה האחרונים, ורוח סערה התחוללה בחוץ. בפקר ירד שלג רב וסופה גדולה סערה בעו, ולעת ערב נבכה הסערה עוד יותר ותשרק ותילל ביערים אשר מסביב.

נקרלו הקמץ הלה או מחלה אנושה, ואמו ישבה על יד מטתו ותשמר עליו בדאגה יתרה.

ופרינה אשר עמדה לפני רגע על משמרתה ישבה על מטתה לנים ותסכה לקראת הרבבת, העוברת בחצות הלילה.

פתאם נשמע קול שאון נורא, עד אשר רערו כל קירות הבית, כאלו געה הארץ תחתיה.

— מה זאת?! — קראה פרינה — אלכה נא ואראה מה שם נהיתה.

— הלא זה מעט עברת על המסלה! אנה תלכי בליל אפל וכער בנה? יראה אני פן יקרף אסון בדרכי.

— הנה אמי! הלא עוד מעט ועברה הרבבת, ועלי לשום עין על המסלה. ואת אל תיראי, אמי ואל תדאגי לי — הן הסבנתי לנה.

עניי עלוך ודייתי לך לאם ואת תהיי לי לבת. תני נא אותה על ידי— הוסיפה הגבירה האנגלית בפנותה אל אמה. — אך פרינה נפלה על צווארי אמה ותקרא בקול — לא! גברתי, את אמי הטובה לא אעזב לנצח אז קרא אחד הנוסעים:

— טוב נעשה אם נאסף סכום בסף בעד הנשים העניות האלה על כל החיים והחסד שעשו עמנו. — ובדברו הוציא מכיסו שטר בן מאה לירה. גם יתר הנאספים עשו כמעשהו ויתנו איש איש כפי נדבת לבו.

— אין לנו הפך בכספכם— אמרה פרינה— עומדות אנחנו פה על משמרתנו ואך את חובתנו מלאנו. אך אם יש את נפשכם לגמל אתנו חסד, זה חסדכם אשר תעשו עמנו: אמרו נא למפקח על המסלה כי ממלאות אנחנו את חובתנו באמונה ובקשו ממני לבל יגרשנו מזה.

— טוב הדבר, אנכי אשתדל בדבר הנה— אמר אחד הנוסעים הלבוש בגדי פקיד צבא— ובטוח אני כי עמלי לא יהיה לשוא. אולם את הכסף קחנה לבן; בכסף הנה תכנו לבן בית, אם ימאן המפקח להשאיר אתכן על משמרתכן במקום מספן בנה, ונתן לבן משרה במקום אחר, מקום ששם תקל לבן השמירה וההשגחה.

בעת ההיא קרבה עגלה רתומה לסוסים לתעביר את הנוסעים אל עבר העמק השני.

כל הנוסעים קרבו אל פרינה לברך אותה בכרפת הפרידה; רבים נשקו אותה ויתנו לה תשורות ומתנות לזכרון.

— מה מאשרת אנכי! — אמרה פרינה אל אמה— עתה לא יגרשוני עוד מביתנו. האף אין זאת, אמי המדתי? — יהי שם יי מברך! — אמרה האם— האה, בתי חמדת נפשי!

ותחבק האם את פרינה ותלחצנה אל לבה בחזקה וכתבן.

— ירעתי אמי, ירעתי, כי רבה אהבתך אלי, ואך צחוק עשתה לי הגבירה האנגלית, באמרה אלי, כי אעבך ואלך אחריה.

הודות למקרה הנה נתנו לפרינה ולאמה לעמוד על משמרתן ולחיות בני שלום ומנוחה בביתם תקמן, אשר על נד מסלת הברזל.

מרגיס ישר אל שף.

נראה לעינים; פרינה מניעה בפנסה כנואשת תוקעת ככל כחה בחצוצרה— אך לשוא: הכרבת ממחרת לרוץ ארחה. פרינה מרימה קול גדול אך יליל הרוח ושאון אופני המרכבות המשתקשקות החרישו את קולה; והכרבת הולכת הלך וקרוב הלך וקרוב.

אז תשבח פרינה את הכל. היא מתנפלת בקול צעקה נוראה על המסלה רק כפשע בינה ובין הקשור. אל אונה מגיע רק קול המלה גדולה, ובעוד רגע נדמה הכל עיניה נסגרות— היא מתעלפת...

אמה הרימה אותה מעל הארץ. היא רצה אתריה נפעמת ונרעשת עד מאד, ונס ראתה אותה בהתנפלה על פסי הברזל לא רחוק מן הקשור ותמהר אליה ותפל עליה גם היא.

— היצאת מדעתך, גערה? הלא רק בנס נצלת ממנות!— ובדברה הורידה האם המאשרה המעות שמחה ותחבק את פרינה ותלחצנה אל לבה.

כאשר פקחה פרינה את עיניה ותרא את הכרבת עומדת ומדע, כי נצלו הנוסעים ממנות— נתבך ותשחק גם יחד.

בין כך קפצו האקטורים¹ מן המרכבות; נוסעים רבים יצאו לראות ולדעת את אשר קרה, ומה היא הדחיפה החזקה אשר נדחפו פתאם המרכבות לאחור.

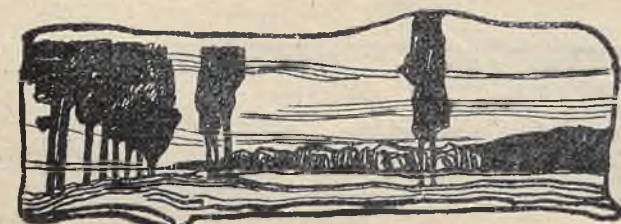
פתאם ננלה לגוד עיני פנס אדם וצל שחור— באר להם מנהל המכונה— אך ברב עמל הצלחתי לעצור את הקשור, בן עוד מעט ואברנו כלנו לולא הגערה הנפלאה הזאת, אשר שמה את נפשה בכפה למען הציל אותנו ממנות.

נוסעים אחדים קרבו אל מקום הנרס, ומה מאד נבהלו לראות את התהום הנורא הפעור להגליהם, ונספו כל הנוסעים את הגערה הנפלאה תחבוקה בורעות אמה ובוכה מרב שמחה.

— הלא רק כפשע הנה ביגד ובין המנות, בתי!— קראה האם— היה מה הויתי עושה בלעניך, גערה נבערה? ובין הנוסעים הרבים היתה גברת אחת מארץ אנגליה ותנש אל פרינה ותאמר:

— קומי ולכי עמדי, גערה נחמדי; לי הוץ ועשר רב ולא אמנע ממך את כל אשר תאנה נפשך. אנכי אשים

¹ אקטור — שאפנער, Kondyrtov

חרשות

ומשמאלו, ובחורי עמי רצים לפניו וקוראים: הנה הלבוא, הנה המצוץ האים! הכו גדל לחרב גאותו ולפני להקת הבחורים עפות דיות ואחריהם ארבעה אנשים נושאים חצוצרת כסף ארבה חמש אמות, חצוצרה קדמונית, שבה תקעו אבותיו הגבורים אנשי השם אשר מעולם; המהרדשה הקדאולי ברכבו הרחום לפרדים עדויים בצוארוני יהלומים; הגאיקואן הברודי במרכבה של שן הישואה בידי עשרים נשים, הערויות כלן באבני שהם ועבדים רוכבים אחריו על עירים בני אתונות.

ואחרי המושלים האלה יתהלכו הפננים והפרהמים, המונים המונים, שרי מלוכה, אדירי עם, רוכבי שנהבים (פילים) וסוסים ופרדים. אין לתאר את כל הפאר וההדר העו והעשר של התהלוכה הנפלאה הזאת, ובקרב ההמון הרב והעצום הנה הולכות מקהלות מנגנים בכל כלי שיר שונים ומשנים ומסביב ישמעו קולות אדירים, קולות תרועה גדולה עד אשר תבקע הארץ לקולם, והתהלוכה עוברת ועוברת בלי קץ, בלי סוף, וברמות גדולות כראם אשר בספורי האגדה, ובני אדם מסבלים אבני יקר והון וסגולות משלשת אלפי שנה.

וכל הבכירה הזאת עם שלמות היקר ודגלי התפארת המתנופפים ברוח מעל לכל המחזה הנפלא הנה, כל אלה הולכים וקרבנים עד לפני אפריון ארגמן אל כסא, אשר משני צלעותיו אריות חצובים בזהב טהור ועליו יושב איש — הוא הלך קורוון, משנה למלך בהרו.

על דבר חרעש — לפי החשבון האחרון עולה מספר הנפשות אשר אבדו ברעש באנדישן וסביבותיה לארבעת אלפים וחמש מאות. מספר הבנינים הנהרסים של שיש אלף, במחוז מרגולן אבדו מאתיים וחמשים נפש ונהרסו שלשת אלפים בנינים. הפצועים הרבים נמצאים באהלים ובששה מקומות מספיקים סמי מרפא ומיונות לנצרכים להם. רבים מן הרוסים עזבו את העיר ומעטים מהם יושבים במרכבות מסלת הברזל, אשר נתגוללה למעונות, האדמה אינה רועדת עוד, אך קול רעמים לא-חוקים עולה עוד לפעמים מבטן האדמה.

חנ הכתר בלחי. — ארץ הרו הגדולה שיכת לממשלת בריטניה (אנגליה) הגדולה, וכל מושלי הרו הרבים סרים למשמעת מלך אנגליה עתה, אדוארד השביעי, ולממלא מקומו העומד בראש ממשלת הרו ונקרא בשם 'משנה למלך', הוא הלך קורוון, והנה בימים האחרונים חננו בעיר הלחי העתיקה, העיר הקרושה להמונולים (שכט בהרו המזרחית) הקדמונים את ה'הרבר', הוא חנינת הכתר של מלך אנגליה וקסר הרו כרב פאר ודרך, אשר לא נראה עוד בכל העמים והארצות. בעמק הגדול המשתרע מחוץ לחומות העיר הקדומה הזאת נטו מאת אלף אהלים בעד שלש מאות אלף איש, אשר באו מכל קצוי הרו למראשי השלג של הררי ההימלאים (שורת ההרים היותר גבהים על פני כל כדור ארצנו, והם בין הרו וטבט) עד הבקעות הלוחטות מרשפי השמש של קומרוין (קצה הנכול הדרומי של הרו), מקום שם לא יצמח אפילו צמח-המרבר ושלש מאות נפש אדם מכל הצבעים ומכל הנועים, מכל הדתות ומכל הלשונות נקבצו יחד לשמע בהקרא המלך אדוארד השביעי בשם קסר הרו.

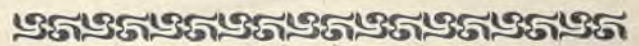
ביום השביעי לחודש טבח בכפר, בשלח השמש את קרניה הראשונות על אהלי הבר הלבנים, נע ממקומו כל ההמון הגדול והעצום הזה לעבר בתהלוכה ארבה לאין קץ בתבנית ארחה נפלאה בשלל צבעיה ובכל קסם תפארתה, מחוה אשר לא נראה עוד בימינו. בעמק הנה נראו שש מאות ושלשים מלכי הרו, או כאשר קוראים להם, מ'הרדשים', שמספר כל נתיניהם (עבדיהם) יחד עולה לשלש מאות מליון נפש אדם. שם הופיע ביום אחד ברק כל תפארת ארצות הכרם, שם נראו מושלי הגאיקואנים, המיסורים, ההירברדים במנבעותיהם הגבוהות ובאורי הזהב אשר בכתניהם ולפניהם רצים אנשי מלחמה ערומים, רצים ומנופפים את חרבותיהם העקמות, שם נראה המהרדשה האלורי במרכבתו, מרכבת הכסף, המפארת בפתוחים וצעצועים ורתומה לארבעה פילים, שמושכותיהם חבלי זהב עם טבעות שן; דמהרדשה הפטאלי יושב על מרבדי ארגמן ונוהג בקרון של זהב ובצלעותיו משבצות כל מיני אבני חן דמוהירות כפרקים; דמהרדשה הקניגשרי חגור חרבו על ירכו, כובע מלחמה בראשו וחמיש בנשק גבורים וגודדי גבוריו מימינו

יריעות שונות.

בח החיים של השכלול. — עיני השכלול (שנעקקע-
 Улитка) נמצאות בקצה צמחי הראש, שקוראים להם בטעות
 קרנים, כי באמת אינם קרנים כלל. אם יכרתו את הקרנים האלה
 יהיה השכלול עור, אבל לא יותר משנים-שלושה שבועות: בעבר
 העת הוואת צומחות לו קרנים ובראשן נראות שנית ענולי העינים.
 וכח חיו נפלא עוד יתר, כי עשו נסיון ומעשרה שבלולים ששמו
 בארזו לנסיון חיו ששה גם אחרי שברחו את ראשם, ואחרי כן צמחו
 לדם שנית ראשים חדשים ונעליהם, קרנים ועינים בראשן, אך
 קטנות מאלה שהיו להם בראשונה.

לעבתנות הנחש. — פירוע ישנם נחשים הפולעים את
 טרפם שלמים כמו שהם, מפני שאינם יכולים ללעס בשניהם את
 מאכלם. הנחש מרטיב אך את טרפו בריר שבפיו, ואחר כן הוא
 מתחיל לבלע אותו מעט מעט, ועל פי רב הוא מתחיל מן הראש;
 ויש אשר יבלע הנחש טרף שהוא פעמים אחרות עבה ממנו. תיר
 צרפתי אחד מספר, כי בהיותו על האי נה (אי בים הרון) פיש
 פעם אחת בדרך נחש גדול ממשפחת פואה וכמו: היתה נפוחה
 מאד. הנחש שכב בלי נוע על מקומו ואך את ראשו וזנבו הגיע
 מעט. בלי עמל רב הרוו אותו ובקבתו מצאו — חוירינר צעיר,
 והוא עורני שלם.

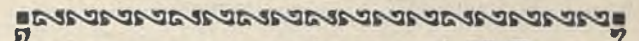

המול: הוצאת "תושיה" בררשה.

העורכים: א. ל. בן-אביגדור ושל. ל. גררון.

כתבת העולם הקטן:

КНИГОИЗДАТЕЛЬСТВО „ТУШИЯ“, ВАРШАВА.
 Verlag „TUSCHIJAH“, Warschau.

שיין פיין שרייבען!

קאן זיך יעדער גרינג אויסלערנען פון די נייע יודישע אונד
 רוסמישע קאליגראפישע מעטאדעס פון דעם בערימטען קאליגראף
 שחור.

יעדעס קינד וועלכעס האט נאך ניכט גילערנט שרייבען
 וועט פון דיעזע מעטאדעס אויסלערנען זיך פאלקאם פיין שרייבען
 מיט זייער א פייער האנדשריפט, יעדער וואס האט א שלעכטע
 האנדשריפט קאן דורך דער מעטאדע אין א קורצע צייט א
 שיינע האנדשריפט באקומען. אויף יעדער העפט געפינט זיך א
 בילד פון די גרעסטע יודישע שרייבער.

די יודישע מעטאדע ענטהאלט 6 העפטען, די רוסמישע
 5 העפטען; פרייו פיר יעדעס העפט 10 קאפ' מיט פארטא. צו
 זאמען אלע 11 העפטען נור 1 רויב.

א פרעמיע! די וואס קויפען די יודישע אונד רוסמי-
 שע מעטאדעס פיר 1 רויב גיט זיך צו אלס פרעמיע אין מעהא-
 נישע הענטעל אונד אין קאליגראפישע פערער אמזאנס!
 כוכהנדלער און פארירגעשעפטען אויך לעהרער וואס
 קויפען ניכט ווייניגער וויא 100 העפטען באקומען ראכאט.
 15 (1-3) יעקב הכהן גינזבורג.

Книгопродавцу Я. М. Гинцбург, Бобрыйск (Минск. губ.)

הוצאת תושיה

אגרון לבני הנעורים

מכתבים למופת לילדים וילדות, לנערים ולנערות, עם מלון
 המבאר עברית והמתרגם רוסית ואשכנזית (באותיות עבריות) אז כל
 המלים והמבטאים החמורים

מאת י. ה. טביוב.

האגרון הזה מכונן לכל צרכי בני הנעורים שלנו
 רוב המכתבים נועדו לקטנים והם מנקדים נקוד שלם, וכשליש
 של המכתבים ערוכים לפי רוחם ולפי בינתם של נערים ונערות מבני
 י"ג שנה ומעלה, והם מנקדים רק במקומות החמורים. הלשון והסגנון
 צחים וקלים וטבעיים, מענינים ומלבבים.

מחירו 50 קאפ, מכי 60 ק, כנר 65 ק, מכי הדר 75 ק, פארטא 10 ק.

Издательство „Тушия“, Варшава.
 Verlag „TUSCHIJAH“ Warschau.

הוצאת "תושיה"

תמונות וציורים

(א) אגרות גלויות עבריות (פאסט-אנויכטסקארטען)
 עם ציורים, ביבליים הסתוריים, מחוי בני ישראל בהנה,
 מפוסים עבריים ממפלגות שונות ומארצות שונות
 ותמונות אנשי השם, מעשי ידי טובי הציירים.

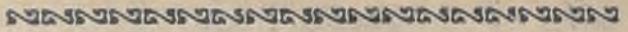
טצאה עד עתה הסריה הראשונה, המכילה לין אגרות מצוירות
 (א) שטל: דבורה; (ב) ברוקלים: רות; (ג) ה. ורנא: יהודית
 והולופרנס; (ד) ש. לנדל: יהודית; (ד) ע. נדמן: על נהרות בבל;
 (ה) א. מ. ליליען: כח ויפי; שיר השירים; שמשון הגבור:
 (ו) ל. אורי: נחמי ישראל; הגעגועים לארץ אבות; יא—יב) מ.
 מליב: שילק ויסכה; יהודים מתפללים; יג—יד) י. קויפמן: פור:
 המסחר; האב מורה את בנו פרק בחכמת החשבון; טו) י. יורעלס:
 בן העם העתיק; טז) ק. צבי: השפקן; יז) ה. לפינסקי: הרובל;
 יח) נ. זיכל: עלמה עכריה; יט—כ) י. פרטליס: עבריה מטנגר;
 עבריה מטיטואן; כא) א. נוסגי: היהודי הנצחי; כב) א. מרקוביץ:
 המלמד; כג) בירא: לפני הכתל המערבי; כד) ש. הירשנברג;
 שיבה; כה) טרנקבסקי: חתונה יהודית; כו) סטרויבסקי: תשליך;
 כז) ברוך שפינווה; כח) בנימין דיוועלי (לורד ביקונספילד);
 כט) ה. גראמץ וי. מ. יאטס; ל) יוסף יורעלס; לא) לסר אורי;
 לב) יהודים מהרי קוקו; לג) יהודי תימני; לד) יהודים מארץ
 תימן; לה) יהודי תימני; לו) עלם עברי מכוכבארא.

מחיר כל אגרת 5 ק' בלי משלוח. הקונה כל הסריה בפעם אחת
 ישיגה חפשי מפאר, המשלוח לאגרת אחת או לארבע: 2 קאפ'.

Издательство „Тушия“, Варшава.
 Verlag „Tuschijah“, Warschau

בע"פ: נובליפקי 7, מעון 9.

בית הספר לתורת הכתיבה העברית מאת מ. קרוינבך.
 נרפס בחודש מרדח' שנת ה'תר"ח
 בתוספת הקנינים ושנויים רבים
 וליטון תחייתה חתומה בית הספר
 לתורת הכתיבה רבי השוה לכל
 פשו, הוול — וכתור עתה רק
 7 קאפ' לכל חתומה, בעד החמישי
 חתומה בודד 5 קאפ'.
 למישי לאורלי ולבתי החלומי
 תורה תורה תורה.
 הארזיטה:
 Книгоиздательство
 „Тушия“, Варшава.
 Verlag „Tuschijah“, Warschau.
 ביי"ל:
 „Tuschijah“, Warschau.

פערלאג: פאלקסבילדונג.

”יודישע פאלקס צייטונג”

(די איינציגע יודישע וואכענבלאט)

1903 אויף דעם נייעם יאהר 1903

פון ניי יאהר ווערען אונזערע בלעטער „פאלקס-צייטונג“ און פרויען-וועלט“ פּעראייניגט אין איין גרויס וואכענבלאט.
פון ניי יאהר ווערט די „פאלקס-צייטונג“ איבערגעמאכט אין איין אנדער פארמאט, אז די צייטונג זאל יעדער קענען בינגען.
פון ניי יאהר ווערט די צייטונג ביליגער, אנשטאט 5 רובל, וועט זי קאסטען נאר 4 רובל א יאהר.

אויף דעם נייעם יאהר געפינט זיך אין דעם פארטפעל פון אונזערע רעדאקציע פיעל ארטיקלען פאר אלע אבטהיילונגען פון אונזער שטענדיגע מיטארבייטער:
י. דינעזאהן; דײַר. ה. די. הורוויץ; דײַר. מ. ליאקומאוויטש;
מ. ספעקטאר; ד. פינסקי און שלום עליכם.

בזו יעצט האבען זיך אין אונזערע צייטונגען געדרוקט ארטיקלען פון: אמת; ש. אש; דײַר. מ. י. בערדיטשעווסקי; ר. א. ברודעס; ש. בערמאן; ש. בעלענקי; מ. בארענשטיין; י. דינעזאהן; דײַר. ה. די. הורוויץ; דײַר. מ. היגרעס; י. וואַרשטמאן; י. וויינבערג; ש. זאקס; נ. טשערניאק; יכנהײז; יוסף יפה; דײַר. י. ליאקומאוויטש; ליפמאן לעווין; י. ליעבערמאן; דײַר. י. מלבים; ה. ד. נאָמבערג; מ. ספעקטאר; עזריאל; ד. פרישמאן; ד. פינסקי; מ. פרייד; מ. קאפלאן; פ. קאנטראוויטש; א. ריווען; י. שאף; י. שאר; י. שטיינבערג; שלום עליכם און נאך אנדערע. — פרויען מיטארבייטער זענען אין „יודישע פרויענוועלט“: פנינה; שרה זוקערמאן; גיטעל ציפין-לעווין; אלישבע ראבינאוויטש; פועה ראקאווסקי און נאך אנדערע.

אויף דעם נייעם יאהר גיט די „פאלקס-צייטונג“ איהרע יעהר-ליכע אבאָנענטען א פרעמיע

פאר אלע ווערק פון שלום עריכם

4 בענדער

מיט דער ביאָגראַפֿיע און בילד פון דעם מחבר

פאר 1 רובל מיט פארשא.

די אלע ווערק פון שלום עליכם זענען איבערגעקוקט און אויסגעבעסערט פון מחבר און דרוקען זיך מיט נייע שריפט מיט נקודות און אויף גוט פאפיער.

אבאָנאַמענטס-פּרייז:

יעהרליך 4 רובל; האַלבֿיעהרליך 2 רובל; פּיערטעליעהרליך 1 רובל.
די וואָס שרייבען אויס מיט דער פרעמיע:
יעהרליך 5 רובל; האַלבֿיעהרליך 3 רובל; פּיערטעליעהרליך 1.50.
יעהרליכע אבאָנענטען קענען די 5 רובל אויסצאהלען אין ראַטען:
ביים אויסשרייבען 2 רובל; דעם 1-טען אפריל 1 רובל; 1-טען יולי 1 רובל און דעם 1-טען אָקטאָבער די לעצטע ראַטע 1 רובל.

אדרעסע פיר רוסלאַנד:

Книгоиздат. „Тузля“, Варшава, для „Фолкбильдунг“.

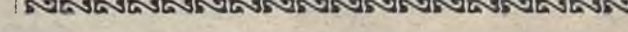
כינדרליך: נאוואליפּקי 7, וואָהנונג 9.

אדרעסע פיר אויסלאַנד:

Administration

„Jüdische Volks-Zeitung“, Krakau, Sebastianergasse 32.

! אויספיהרליכע פראַספעקטען ווערען געשיקט יעדען אומזיסט!

תּרס"ג לשנת הארבעים ושלש 1903

לצאת המליץ לאור

זקן העתונים העברים וראשון לכל תנועה מועילה בישראל, מכתב עתי לכל דבר הנוגע ליהודים בפרט ולעניני מדינה, ספרות ומדע בכלל.

יוצא בפטרבורג מדי יום ביומו.

על ידי ל. רבינוביץ (איש יהודי)

מחיר המליץ עם הוספותיו:

ביוסיא: לשנה 10 ר', לחצי שנה 5 ר', לרבע 2.50 ר',
לחדש 85 קאפ'.
בשאר ארצות: לקבלו שלש פעמים בשבוע ב' עלים:
לשנה 12 ר', לחצי שנה 6 ר', לרבע 3 ר',
לחדש 1 ר'.

חותמי המליץ יקבלו בשנת 1903

ספר המתאימות הגדול

(קינקירדנציא עברית וארמית שלמה וערוכה בכל, הוצאת המליץ) במחיר מצער מאד.

מחיר כל חלק מספּר המתאימות הגדול הזה לחותמי המליץ הוא רק 22 קאפ', עם המשלוח 30 קאפ'.

כתבת המליץ:

Редакция газ. „Гамелиць“ С.-Петербургъ,
Торговая 17.

Rédaction du „Hamélic“ St.-Petersbourg,
rue Torgova 17.

בית מסחר הספרים של

מנשה קדישזאהן ושותפיו

נעתק מרחוב נאלעוויקי נוי 39 לרחוב גענשא נוי 14,

בבית המסחר הזה נמצא למכירה לכד תוצאתיו והם: חומש עברי-טייץ מײ עם לײז פירושים על נייר פשוט, ועל נייר רענאל, חק לישראל להײק על נייר פשוט ורענאל, חק לישראל עײט על נייר פשוט ועל נייר רענאל, חומש כײז פירושים, ושײם ירושלמי על נייר פשוט ורענאל. — גם כל מיני ספרים מכל הדפוסים הן ספרי דפוס ויילנא, ווארשא, לובלין ופיעטריקוב והן ספרי חײל. ממלא רצון הקינה עצהײט.

14 אדרעסע: (3—5)

M. Кадницонъ и Ко. Варшава, Гусья 14.